

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 58Cpr/2/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1211229838
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Kudravá
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2018:1211229838.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Lenkou Kudravou v sporovej veci žalobcu: M.. B. C., G.. XX.XX.XXXX, K. J. XXXX/XX, E., U. A. proti žalovanému: Colný úrad Bratislava, so sídlom Miletičova č. 42, Bratislava IČO: 30 844 029, o zaplatenie nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

I. Súd žalobu v časti uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy z a m i e t a.

II. Žiadna zo sporových strán n e m á nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na tunajší súd dňa 15.12.2011 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd vyslovil, že žalovaný svojím konaním porušil zásadu rovnakého zaobchádzania v štátnozamestnaneckom pomere vo vzťahu k žalobcovi formou priamej diskriminácie a neoprávnených postihov. Zároveň navrhol, aby žalovaný v dôsledku porušenia zásady rovnakého zaobchádzania bol zaviazaný poskytnúť žalobcovi primerané zadosťučinenie zaplatením sumy - o ktorú bol žalovaný ukrátený na osobnom príplatku 528,- Eur, o ktorú bol žalobca ukrátený na odmene 250,- Eur a 6.000,- Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy za zníženie dôstojnosti, spoločenskej vážnosti a spoločenského uplatnenia s prihliadnutím hlavne na dôsledky pre jeho rodinu a na okolnosti, za ktorých k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo.

2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že jeho pracovný pomer so žalovaným vznikol dňa 01.06.1991, pričom po organizačných zmenách sa stal jeho služobným úradom R. úrad J.. Rozhodnutím R. úradu J. č. XXX/XXXX-XXXX bol žalobca preložený k služobnému úradu Colný úrad K.. Dňa 13.04.2011 prostredníctvom nadriadeného požiadal o poskytnutie preventívnej rehabilitácie, v zmysle rozkazu riaditeľa Colného úradu K. č. XX/XXXX v termíne od 26.05.2011 do 08.06.2011. Priamy nadriadený dňa 26.04.2011 doručil túto žiadosť na Colný úrad Bratislava. V termíne uvedenom v žiadosti mal žalobca v úmysle vykonať rekonštrukčné a prípravné práce na balkóne bytu v mieste trvalého bydliska ešte pred rekonštrukčnými prácami na bytovom dome. Dňa 20.05.2011 bolo žalobcovi oznámené, že mu riaditeľ Colného úradu Bratislava určil nástup preventívnej rehabilitácie dňa 07.11.2011. Dňa 23.05.2011 žalobca telefonicky kontaktoval námestníka riaditeľa T. G., aby mu objasnil, čo ho viedlo k tomu, aby navrhol termín nástupu preventívnej rehabilitácie dňa 07.11.2011. Námestník sa vyjadril, že si nepamätá dôvod a že taký návrh prišiel od pracovníčky personálneho oddelenia Colného úradu Bratislava. Dňa 24.05.2011 bol prijatý u riaditeľa R. úradu K., ktorý mu oznámil, že určenie termínu je v jeho právomoci a tak sa rozhodol. Preto dňa 24.05.2011 podal vo veci sťažnosť s tým, že orgán prešetrujúci sťažnosť vyhodnotil sťažnosť ako neopodstatnenú s poučením, že sa z dôvodu diskriminácie môže domáhať svojich práv na súde. Dňa 09.09.2011 podal vo veci opakovanú sťažnosť, ktorá bola vyhodnotená ako neopodstatnená. Dňa 25.05.2011 mu bolo oznámené, že riaditeľ Colného úradu Bratislava žiadosti vyhovel a vyslal žalobcu na preventívnu rehabilitáciu v termíne od 07.11.2011 do 20.11.2011. Na

preventívnu rehabilitáciu bol žalobca nakoniec vyslaný v termíne od 02.11.2011 vzhľadom na to, že bol rozhodnutím Colného riaditeľstva SR č. XXX/XXXX - XXXX vyslaný na rekvalifikačný kurz, ktorého termín kolidoval s pôvodným termínom preventívnej rehabilitácie. Konaním osôb, ktoré rozhodovali o vyslaní na preventívnu rehabilitáciu sa cítil poškodený na právach. Podľa jeho názoru mala sťažnosť sekundárne následky. Od 01.07.2011 bol žalobcovi priznaný osobný príplatok vo výške 100,- Eur, čo prakticky znamenalo zníženie jeho doterajšieho príplatku o 88,- Eur, pretože od 01.09.2005 mal priznaný osobný príplatok vo výške 188,- Eur. Zníženie osobného príplatku považoval za neoprávnený postih v súvislosti, že podal vo veci preventívnej rehabilitácie sťažnosť. Bola mu vyplatená polročná odmena vo výške 30,- Eur a oprávnene sa domnieva, že iným kolegom z toho istého pracoviska za porovnateľné pracovné výkony bola poskytnutá vyššia odmena a že jemu bola odmena v tejto výške poskytnutá z dôvodov ako pri osobnom príplatku. Vyslaním na preventívnu rehabilitáciu v inom termíne ako žalobca plánoval a požadoval nastala situácia, že práce, ktoré mal v pláne vykonať svojpomocne, musel dať vykonať stavebnej firme, ktorá vykonávala rekonštrukčné práce na bytovom dome. Žalobcovi vznikli vyššie náklady vo forme vyššej splátky úveru, ktorým sa rekonštrukcia bytového domu financovala. Ďalším relevantným aspektom mala byť jeho frustrácia z toho, že bol postihnutý zníženým osobného príplatku za to, že si zákonným spôsobom uplatňuje práva vyplývajúce zo zákona č. 200/1998 Z. z. a z toho, že sa kolegovia k žalobcovi nesprávali tak, ako bolo pred podaním sťažnosti vo veci vyslania na preventívnu rehabilitáciu. Správanie niektorých kolegov je odmeranejšie a nemajú ochotu rozprávať o témach, o ktorých so žalobcom predtým otvorene debatovali. Správanie sa niektorých kolegov je odmeranejšie, môže to byť ovplyvnené tým, že žalobca bol po podaní sťažnosti niekým označený za nepriateľa nadriadených a vykreslený ako „problémový typ“.

3. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil, žiadal túto zamietnuť a uviedol, že Colnému úradu K. bola dňa 26.04.2011 doručená žiadosť C.. M.. B. C. o poskytnutie preventívnej rehabilitácie podľa ustanovenia § 137 ods. 3 písm. c/ zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov. Riaditeľ Colného úradu K. žiadosti menovaného o poskytnutie preventívnej rehabilitácie vyhovel a podľa ustanovenia § 137 ods. 7 zákona č. 200/1998 Z. z. v spojení s ustanovením § 16 ods. 1 výnosu MF/12138/2008-75 zo dňa 14.05.2008, ktorým sa menil a dopĺňal výnos Ministerstva financií SR č. 15648/1998-64 z 13.08.1998, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 200/1998 Z. z. vyslal menovaného colníka na preventívnu rehabilitáciu v termíne od 07.11.2011 do 20.11.2011. Podľa ustanovenia § 137 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. vymedzenému okruhu colníkov patrí na upevnenie ich telesného a duševného zdravia preventívna rehabilitácia v trvaní 14 po sebe nasledujúcich kalendárnych dní v kalendárnom roku s nárokom na služobný plat, ale nadriadený nemá žiadnym ustanovením uloženú povinnosť súhlasiť s termínom preventívnej rehabilitácie, ktorý navrhuje colník a zároveň colník nemá žiadnym zákonným ustanovením zakotvené právo na to, aby bol vyslaný na preventívnu rehabilitáciu v termíne, v ktorom o to žiada. O poskytnutí preventívnej rehabilitácie sa rozhodnutie nevydáva, preto riaditeľ Colného úradu K. vyslal žalobcu na preventívnu rehabilitáciu v termíne od 07.11.2011 do 20.11.2011, o čom bol colník riadne oboznámený písomným vyjadrením riaditeľa Colného úradu Bratislava k žiadosti o poskytnutie preventívnej rehabilitácie, ako aj písomným oznámením doručeným menovanému colníkovi dňa 25.05.2011. Námiety žalobcu považoval za irelevantné. S platnosťou od 01.01.2011 vydal riaditeľ Colného úradu Bratislava rozhodnutie č. XXXX/XXXX-XXXX zo dňa 31.12.2010, ktorým ustanovil menovaného colníka do funkcie hlavného colného referenta PCÚ K. - C. a priznal mu služobný plat bez osobného príplatku. Zároveň rozhodol, že v prípade, ak je to pre menovaného colníka výhodnejšie, patrí mu v súlade s ustanovením § 34 ods. 8 zákona č. 200/1998 Z. z. doterajší služobný plat ešte po dobu šiestich mesiacov, nakoľko bol na Colný úrad K. preložený z organizačných dôvodov. S účinnosťou od 01.07.2011 do 30.09.2011 bol žalobcovi rozhodnutím riaditeľa Colného úradu K. priznaný osobný príplatok vo výške 100,- Eur. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že rozhodnutím riaditeľa Colného úradu K. mu bol znížený osobný príplatok, pretože žalobcovi bol s účinnosťou od 01.07.2011 do 30.09.2011 určený nový osobný príplatok v sume 100,- Eur. Podľa jeho názoru žalobca svoj subjektívny pocit o dôvodoch priznania nenárokovateľných zložiek služobného platu nepodložil žiadnymi relevantnými dôkazmi, pričom žalovaný postupoval pri ich stanovení v súlade s platnými právnymi predpismi. Nebolo mu teda zrejmé akým spôsobom mohlo vyslanie žalobcu na preventívnu rehabilitáciu v stanovenom termíne, určenie osobného príplatku v sume 100,- Eur a udelenie odmeny 30,- Eur znížiť jeho dôstojnosť, spoločenskú vážnosť a spoločenské uplatnenie.

4. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č.k. 58Cpr/2/2011-87 zo dňa 16.10.2013 žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalobca sa s rozsudkom Okresného súdu Bratislava II. nestotožnil a tento napadol odvolaním o odvolaní ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave zo dňa 01.07.2014 č.k. 80CoPr/1/2014-104 tak, že

rozsudok Okresného súdu Bratislava II. potvrdil. Na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.07.2014 č.k. 80CoPr/1/2014-104, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.07.2014 č.k. 80CoPr/1/2014-104 zrušil a vec tomuto vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodu, že žalobca nebol v odvolacom konaní vypočutý (Uznesenie NS SR sp.zn. 5 Cdo 403/2015 zo dňa 07.12.2016. Na základe uvedeného Krajský súd v Bratislave vec znova prejednal a rozsudkom zo dňa 23.01.2018, č.k.: 8CoPr/2/2017-171 rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby o vyslovenie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania zmenil tak, že žalovaný svojím konaním porušil zásadu rovnakého zaobchádzania v štátnozamestnaneckom pomere vo vzťahu k žalobcovi formou priamej diskriminácie. V časti uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo zvyšnej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

5. Odvolací súd uložil súdu prvoinštančnému povinnosť zistiť na základe riadne vykonaného výsluchu žalobcu reálne negatívne dopady diskriminačného konania žalovaného na dôstojnosť, vážnosť a spoločenské uplatnenie žalobcu. V tejto súvislosti potom bude potrebné ustáliť, či žalobca vyvodzuje požadovanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy 6.000,- Eur aj z diskriminácie v podobe neoprávneného postihu, pretože v takom prípade sa bude musieť neúspech v tejto časti premietnuť aj do rozhodnutia o tomto peňažnom nároku.

6. Podľa ustanovenia § 391 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

7. Súd vzhľadom na viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 391 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z., vo veci samej nariadil pojednávanie, na ktorom bol vypočutý žalobca a ktorý k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že tomuto bola znížená spoločenská vážnosť z nasledujúcich dôvodov. Z rodinných dôvodov mala byť žalobcovi znížená spoločenská vážnosť, keď manželka žalobcu bola v tom čase na Materskej dovolenke a žalobca bol jediným živiteľom rodiny s 5 deťmi. V čase, ako bol žalobcovi znížený osobný príplatok sa jeho manželka vyjadrila, že lepšie finančné podmienky si zabezpečí, ak sa so žalobcom rozvedie a uplatní si nárok na výživné pre maloleté deti. Pred deťmi sa vyjadrila, že majú otca, ktorý sa o ne nevie postarať. Z tohto dôvodu si žalobca musel požičať finančné prostriedky od rodiny, čo toto sa nezaobišlo bez výčitiek zo strany svokry, ktorá mu vyčítala, že sa o svoju rodinu nevie riadne postarať. Tieto výčitky pôsobili na žalobcu stresovo a ponížujúco. V tejto súvislosti podotkol, že v tom čase mal také príjmy na základe ktorých mu súd priznal oslobodenie od zaplataenia súdnych poplatkov. Vo vzťahu ku kolegom a deklarantom sa spoločenská vážnosť žalobcu mala znížiť tým, že od vtedy, ako sa kolegovia žalobcu dozvedeli o jeho znalostiach a skúsenostiach, vzhľadom na to, že na pracovisku som mal jediný právnické vzdelanie, sa naňho obracali kolegovia so žiadosťou o pracovnú aj súkromnú pomoc. Nikdy im pomoc neodmietol. Bol v kolektíve v obľube. Potom, ako podal sťažnosť vo veci neposkytnutia preventívnej rehabilitácie bol pred kolegami označený za nepriateľa nadriadených a za problémový typ colníka. Približne 2-3 mesiace od podania sťažnosti sa kolegovia správali ku žalobcovi odmerane, komunikácia prebiehala v rozsahu pracovných povinností. Dochádzalo ku spochybňovaniu mojich výrokov a konaní, aj keď sa preukázali ako pravdivé. Toto na žalobcu pôsobilo ako pohrdanie, ponížujúce a žalobca si myslí, že značným spôsobom. Znížilo to spoločenskú vážnosť žalobcu, pričom širší rozmer toto môže nadobudnúť v rámci celej colnej správy. Muselo o sťažnosti vedieť viacej ľudí, ako aj na colnom riaditeľstve, lebo odbor útvár túto sťažnosť riešil. Takže títo ľudia aj vedeli, ako bola sťažnosť vybavená. Žalobca si myslí, že pre ostatných to malo pôsobiť ako výstraha a jemu to znížilo spoločenskú vážnosť medzi kolegami. Súčasne uviedol jeden telefonát z tohto obdobia od kolegu z iného colného úradu, kedy po vyriešení pracovného problému sa tento spýtal žalobcu, ako dopadla jeho sťažnosť. Keď sa žalobca spýtal, odkiaľ o nej vie, odpovedal, že v colnej správe sa nič neutajá a že žalobca zarúbal veľmi vysoko. Spoločenská vážnosť žalobcu sa mala znížiť aj v oblasti kariérneho rastu, keď v čase od 13.06.2011 do 30. 6. 2011 sa mal žalobca zúčastniť rekvalifikačného kurzu. Po podaní sťažností bola jeho účasť na kurze zrušená, preto túto absolvoval až od 9. 10. 2011 do 25.11.2011. Keďže finančná situácia žalobcu nebola taká, ako som si myslel, že bude, prihlásil sa do výberového konania, kde by sa mu zvýšila platová trieda z 5 stupňa na 6 stupeň. Jednalo sa o funkciu vedúceho zmeny operačného strediska R.. Počas svojej dovtedajšej XX ročnej kariéry pracoval na hraničných prechodoch vnútrozemských colných pobočkách, pri správe spotrebných daní na staniciach CÚ, v oddelení násl. kontrol a krátky čas aj na právnom oddelení. Napriek tomu, že po absolvovaní písomného testu dňa 22.9.2011 boli žalobcove znalosti vyhodnotené ako najlepšie

spomedzi cca 15 colníkov, na funkčné miesto nebol vybratý. Následne sa prihlásil do výberového konania na odbor spotrebných daní colného riaditeľstva, kde by sa mu zvýšila platová trieda z 5 stupňa na 6. stupeň. Pred nástupom na Colný úrad K. žalobca absolvoval 5 a pol mesačnú odbornú prípravu v odbore správy spotrebných daní na Colnom úrade J., kde viac ako X rokov vykonával činnosti spojené so správou daní. Po preskúšaní z teoretickej časti dňa 22.10.2011 boli skonštatované veľmi dobré znalosti žalobcu z danej problematiky, no napriek tomu nebol na funkčné miesto vybratý. Žalobca sa domnieva, že kedy nepodal sťažnosť na diskriminačné konanie, mohol uspieť na hociktorom z týchto výberových konaní, čo malo negatívny výsledok na týchto výberových konaniach. V otázke nemajetkovej ujmy ide o tzv. prevenčnú funkciu nároku na jej zaplatenie, ktorú deklarujú viaceré európske a medzinárodné právne akty. Priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch má byť odmenou za výhru v diskriminačnom spore, kedy sa žalobca nebál podstúpiť nevyhnutné neprijemnosti a znášal náklady spojené s vedením konania. Okrem obrovského množstva odhodlania, času, energie a finančných prostriedkov, ktoré musel do konania investovať, treba prirátat stres spojený so sporom, konfrontáciou so subjektom, ktorý je v pozícii moci a rizika ujmy, ktorá mu hrozí v súvislosti s konaním - hrozba straty zamestnania, získanie povesti kverulanta a finančnej straty v súvislosti so súdnym konaním. Nie som presvedčený, či suma požadovaná ako náhrada nemajetkovej ujmy bude vzhľadom na pomery v Bratislave a takmer sedem ročné súdne konanie pôsobiť odstrašujúco. Však pre žalobcu takáto suma môže túto ujmu primerane zmierniť. Žalobca zároveň súdu uviedol, že výšku náhrady nemajetkovej ujmy 6.000,- Eur nevyvodzuje aj z diskriminácie v podobe neoprávneného postihu, túto si uplatňuje ako náhradu nemaj. Ujmy za zníženie spoločenskej vážnosti, dôstojnosti a spoločenského uplatnenia. Výšku požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že si prečítal mnoho európskych rozhodnutí v rámci diskriminačných konaní, kde bolo stanovené určité rozmedzie nemajetkovej ujmy a práve z tohto vychádzal. V otázke majetkovej ujmy žalobca žiadal, aby mu žalovaný uhradil majetkovú ujmu vo výške 350,- Eur za práce, ktoré musel zaplatiť a pritom si ich mohol vykonať svojpomocne v čase preventívnej rehabilitácie, súvisiace s rekonštrukciou plášťa bytového domu, v ktorom býva, v časti balkóna prislúchajúceho k bytu žalobcu. O výške majetkovej ujmy sa dozvedel až o rok a pol po podaní žaloby, lebo až vtedy došlo k vyúčtovaniu platieb správcom bytového domu. Čo sa týka vykonania dôkazov v podobe navrhovaných svedkov, ktorých navrhoval v podanej žalobe, v súčasnosti má dôvodnú obavu, že navrhovaní svedkovia si po 7 rokoch nebudú pamätať tieto okolnosti, ktoré by dokazoval ich výpoveďou.

8. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že žalobca nepreukázal, v čom má spočívať nárok uplatnený žalobcom a či sa mu táto ujma skutočne stala. V otázke kariérneho postupu má za to, že nakoniec bol žalobca úspešný vo výberovom konaní č. 3, keďže teraz pracuje v mieste svojho bydliska a vo vyššej platovej triede, preto si žalovaný nemyslí, že diskriminačné konanie malo dopad na vznik nemajetkovej ujmy. K otázke rozvratu rodinných vzťahov uviedol, že žalobca mal osobný príplatok vo výške 188,- Eur pred príchodom na colný úrad až do 30.06.2011 a od 01.07.2011 bol jeho osobný príplatok vo výške 100,- Eur preto, síce nevie aké sú žalobcove pomery, ale znížený príplatok a to vo výške 88,- Eur neviem, aký mohol spôsobiť tak závažný rozvrat v časti financií, na aký poukazuje žalobca. Rovnako nie je žalovanému jasné, ako treba chápať zadosťučinenie zaplatením sumy 6.000,- Eur, keďže zákonodarca uvádza ako primerané zadosťučinenie v prvom rade ospravedlnenie. Žalobca nepreukázal ani nenavrhol vykonať taký dôkaz, ktorý by dosvedčoval vznik nemajetkovej ujmy a nárok na jej zaplatenie.

9. Podaním doručeným súdu dňa 29.05.2018 žalobca skutkovo a právne zhrnul spor poukázaním na ustanovenie § 5a ods. 1 a ods. 4, ustanovenie § 44 ods. 1 písm. a) ustanovenie § 44 ods. 1 písm. e), ustanovenie § 137 ods. 1, ustanovenie § 220 zákona č. 200/1998 Z.z. v spojitosti s Antidiskriminačným zákonom. Podľa Antidiskriminačného zákona sa dotknutý na svojich právach môže domáhať aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania upustil od svojho konania, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie. Žalobca uviedol, že morálna satisfakcia v podobe ospravedlnenia nie je adekvátna, nakoľko od konania žalovaného uplynulo už viac ako 7 rokov, v súčasnosti už na pozícii štatutára nie je žiadny, ktorý mu ujmu mal spôsobiť, pričom v tejto súvislosti navrhol vykonať výsluch štatutárnych zástupcov colného úradu Bratislava v roku 2011 a v súčasnosti. Ďalej uviedol, že nie je pred kým ani vysloviť ospravedlnenie, nakoľko osoby, ktoré o nerovnakom zaobchádzaní vedeli, sú už roztrúsení nielen po Bratislave, ale niektorí už nie sú ani zamestnancami Finančnej správy. A rovnako tak ani nie je kde vykonať ospravedlnenie (nástenka O. C. od 01.01.2012 neexistuje, nástenka na colnom úrade Bratislava - tam nie je žalobca zamestnancom, nástenka na pracovisku žalobcu nemá nič spoločné s colnom úradom Bratislava, printové či elektronické médium Finančnej správy je síce prístupné všetkým zamestnancom Finančnej správy, avšak 98 % z nich by sa len dozvedelo, že bol žalobca diskriminovaný). Navyše žalovaný sa mohol žalobcovi

ospravedlniť už skôr a to na pohovore dňa 24.05.2011, po prešetrení sťažnosti, po právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, počas rokovania o návrhu na dohodu o zaplatení nemajetkovej ujmy, na pojednávaní konanom dňa 15.05.2018, či hocikedy do dnešného dňa, čo však žalovaný neurobil. Zároveň podotkol, že nie je možné ani napraviť protiprávny stav, nakoľko už súd rozhodol, že konanie žalovaného bolo voči žalobcovi diskriminačné. Upustiť od protiprávneho konania žalovaného voči žalobcovi taktiež nie je možné, nakoľko toto nemalo trvalý charakter. Z uvedených dôvodov preto požaduje ako primerané zadosťučinenie náhradu v peniazoch. Žalobca nie je presvedčený, či požadovaná suma zadosťučinenia bude na pomery v Bratislave pôsobiť odstrašujúco, však pre neho bude sumou, ktorá môže ujmu primerane zmierniť, ale trauma s diskriminácie a 7 ročného súdneho konania bude doživotná. V zmysle vyššie uvedeného a na základe toho, že sa tunajší súd na základe zásady voľného hodnotenia dôkazov rozhodol, že na pojednávaní dňa 16.10.2013 nevykoná žalobcom navrhované dôkazy má žalobca za to, že súd nemôže od žalobcu spravodlivo žiadať, aby tento navrhol vykonať všetky dôkazy, ktoré potvrdia, že bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie žalobcu. Žalobca má za to, že na pojednávaní konanom dňa 15.5.2018 preukázal skutočnosti, ktoré zasiahli do integrity jeho osoby. Osoby, ktoré mohli v relevantnom čase ochotné niečo dosvedčiť, už nie sú zamestnancami Finančnej správy a žalobca nemá s nimi žiadny kontakt alebo sú zamestnancami Finančnej správy, ale už si nepamätajú súvislosti, nechcú vypovedať z dôvodu podriadenosti, obavy z postihu alebo sú zastrašované. Žalobca uviedol, že pokiaľ sa tomuto podarí niekoho presvedčiť, zabezpečí jeho prítomnosť na ďalšie pojednávanie a navrhne jeho vypočutie. Žalobca súčasne požadoval náhradu majetkovej ujmy, ktorá tomuto mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s diskriminačným konaním žalovaného keď žalovaný nevyslal žalobcu na preventívnu rehabilitáciu v čase, keď mal tento naplánované svojpomocne vykonať práce, ktoré musí teraz splácať prostredníctvom úveru. Majetková ujma bola vypočítaná ako rozdiel sumy, ktorú bude musieť žalobca prostredníctvom poskytnutého úveru splatiť a sumy, ktorú by v relevantnom čase musel vynaložiť na kúpu materiálu. Keďže ide o pomerne nízku sumu očakáva rozhodnutie aj o tejto veci a postup v súlade s ustanovením článku 17 základných princípov Civilného sporového poriadku. Súčasne si uplatnil aj nárok na náhradu trov konania.

10. V podaní doručenom súdu dňa 01.06.2018 žalovaný poukázal na to, že počas vypočutia žalobca uviedol dôvody, ktorými preukazoval dôvodnosť svojho návrhu, avšak žalovaný je toho názoru, že tieto sú nepreukázané. Žalobca počas pojednávania uviedol, že konanie žalovaného malo negatívny dopad na jeho rodinné vzťahy. Z obsahu výpovede však vyplýva, že tento mal vzniknúť v dôsledku zhoršenia jeho finančnej situácie, konkrétne v dôsledku zníženia osobného príplatku. Žalovaný však poukazuje na skutočnosť, že krajský súd v rozhodnutí konštatoval, že žalovaný sa v súvislosti s osobným príplatkom, ako aj odmenou, diskriminácie nedopustil, preto argumentácia žalobcu je v tejto časti irelevantná, pretože sa domáha satisfakcie za konanie, ktoré nebolo vyhodnotené ako diskriminačné. K uvedenému je potrebné dodať aj to, že žalobca uvedené skutočnosti nielenže nepreukázal, ale ani len nenavrhol vykonať dôkazy, ktorými by toto tvrdenie preukázal, keďže dôkazy, ktoré doteraz v konaní predložil a navrhol vykonať, neboli, podľa názoru žalovaného, spôsobilé tieto následky preukázať, pretože súviseli iba s preukázaním diskriminácie, žalobca teda zostal iba v rovine nepreukázaných tvrdení. Vzhľadom na uvedené a obsah podaní žalobcu, je žalovaný toho názoru, že žalobca neuviedol žiadny dôvod, nielo aby tento preukázal, že nevyslanie na preventívnu rehabilitáciu, v ním žiadanom termíne, malo negatívny dopad na jeho rodinné vzťahy, keďže tieto mali byť podľa žalobcu, spôsobené v dôsledku zhoršenej finančnej situácie. Žalobca počas pojednávania ďalej uviedol, že konanie žalovaného malo dopad na jeho vzťahy na pracovisku a smerom k deklaratárskej verejnosti. S ohľadom na obsah spisu, však žalovaný musí opäť konštatovať, že toto tvrdenie žalobcu nie je ničím preukázané, pretože žalobca žiadny dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť tento záver, nielenže nepredložil, ale ani len nenavrhol vykonať. Žalobca ďalej uviedol, v žalobe vyslovil len domnienku, že po podaní sťažnosti bol označený za problémový typ a nepriateľa nadriadených. Žalobca však neuviedol ani len zdroj tejto informácie, nielo jej pôvodcu. Nie je preto zrejmé, okrem toho, či vôbec k takémuto konaniu prišlo, vzhľadom na skutočnosť, že výsledky prešetrovania sťažnosti sa nezverejňujú, či táto pochádzala od žalovaného, resp. jeho zamestnanca, alebo nadriadeného orgánu, ktorý ju prešetroval, resp. jeho zamestnanca, teda, či by žalovaný neniesol zodpovednosť aj za následok, ktorý nespôsobil a ktorému nemohol zabrániť. Žalovanému nie je zrejmá ani žalobcom uvádzaná skutočnosť, tu považuje žalovaný za potrebné uviesť, že tento následok v žalobe uvedený nebol, že v dôsledku jeho konania mala byť spochybnená jeho odbornosť a integrita, pretože neuviedol, akým spôsobom sa tak malo stať, napríklad, že by mu bola pridelená iná, menej náročná agenda, než po preložení, z čoho by bolo možné tento záver dedukovať. Žalobca rovnako neuviedol, ako a kým mala byť spochybňovaná jeho práca, čo taktiež

neuviedol ani v žalobe, a aký to malo mať súvis s konaním žalovaného, no najmä nie je zrejmé, akým spôsobom by mala byť značným spôsobom znížená jeho spoločenská vážnosť poskytnutím rehabilitácie v inom termíne, keďže táto sa poskytuje každému colníkovi, bez ohľadu na jeho pracovné výsledky, odbornosť, či integritu, možno konštatovať, že rovnako, ako dovolenka, na rozdiel od príplatku a odmeny, pri ktorých sa tieto kritériá zohľadňujú, v súvislosti s ktorými sa žalovaný, ako to konštatoval krajský súd, diskriminačného konania nedopustil. Žalobca počas pojednávania uviedol aj to, že konaním žalovaného prišlo aj k zastaveniu jeho kariérneho rastu. Žalovaný k uvedenému uvádza, že žalobca toto svoje tvrdenie opäť nielenže nepreukázal, ale opäť ani len nenavrhol vykonať dôkaz, ktorým by toto tvrdenie malo byť dokázané. V súvislosti s uvedeným dáva žalovaný do pozornosti skutočnosť, že žalobca sa úspešne zúčastnil v poradí tretieho výberového konania na pozíciu, kde pracuje doteraz, pričom sa jedná o miesto na nadriadenom orgáne, vo vyššej platovej triede a v mieste svojho bydliska, preto ním uvádzané argumenty neobstoja. Navyše, ak si žalobca nárokuje aj finančnú ujmu, ktorá mohla žalobcovi vzniknúť v súvislosti s konaním žalovaného v nákladoch, ktoré mal žalobca vynaložiť na rekonštrukciu balkóna (350,- Eur) keďže túto chcel vykonať svojpomocne, počas preventívnej rehabilitácie, kedy z obsahu žaloby žalovaný nemá vedomosť, že by žalobca svoj návrh zmenil, však nevyplýva, že by náhradu tejto majetkovej ujmy žiadal, pričom žalovaný nemá vedomosť ani o tom, že by spis obsahoval dôkazy, ktorými by žalovaný dôvodnosť a výšku tohto nákladu preukázal. Z uvedených dôvodov dospel žalovaný k záveru, že tento nárok nemožno priznať. Vzhľadom na uvedené, žalovaný navrhol návrhu žalobcu nevyhovieť aj čo do trov konania.

11. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s rozhodnutím riaditeľa Colného úradu J. č. XXX/XXXX-XXXX z 23.12.2010, žiadosťou o poskytnutie preventívnej rehabilitácie zo dňa 13.04.2011, rozkaz riaditeľa Colného úradu Bratislava zo dňa 07.06.2010, sťažnosťou navrhovateľa zo dňa 24.05.2011, oznámením Colného riaditeľstva SR č. XXXXX/XXXX-XXXX zo dňa 17.08.2011, opakovanou sťažnosťou zo dňa 09.09.2011, oznámením o výsledku prešetrovania sťažnosti zo dňa 28.10.2011, oznámením Colného úradu zo dňa 25.05.2011, rozhodnutím Generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva SR č. XXX/XXXX-XXXX/GR z 28.09.2011, rozhodnutím Colného riaditeľstva SR o služobnom plate zo dňa 01.09.2005, výkazom dochádzky a informáciami pre spracovanie osobnej evidencie a služobného príjmu colníka, žiadosťou o priznanie náhrad výdavkov z dôvodu preloženia, rozkazom riaditeľa Colného úradu J. č. XXX/XXXX z 09.06.2009, výplatnou páskou, e-mailovou komunikáciou medzi žalobcom na jednej strane a finančným riaditeľstvom SR zo dňa 07.03.2018, osvedčením o absolvovaní špecializovanej a doplnkovej formy vzdelávania, oznámením výsledkov výberového konania zo dňa 27.09.2011, zoznamom prepustených colníkov colného úradu Žilina a zoznamom colníkov preložených alebo prevedených na inú funkciu, predpisom mesačných platieb za užívanie bytu platný od 01.07.2018, správnu žalobou proti rozhodnutiu Finančného riaditeľstva SR zo dňa 05.06.2018 podanú na Krajský súd v Bratislave, ako aj s ďalšími listinami založenými v spise, dôkazy ktoré však slúžili na preukázanie diskriminačného konania žalovaného voči žalobcovi a konanie ktoré Krajský súd Bratislava posúdil ako priamu diskrimináciu. Vo vzťahu k nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu, žalobca neoznačil žiadny dôkaz na vykonanie dokazovania, resp. ak označil dôkaz na jeho vykonanie, tak neskôr upustil od jeho vykonania, ako i nepredložil žiadny dôkaz na vykonanie dokazovania v časti nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, aj napriek skutočnosti, že žalobcovi súd poskytol dostatočný čas na realizáciu svojich práv v rámci civilného sporového konania ako i tomuto uviedol možnosť nechať sa právne zastúpiť advokátom. Práve naopak, žalobca tvrdil, že na základe toho, že sa tunajší súd na základe zásady voľného hodnotenia dôkazov rozhodol, že na pojednávaní dňa 16.10.2013 nevykoná žalobcom navrhované dôkazy má žalobca za to, že súd nemôže od žalobcu spravodlivo žiadať, aby tento navrhol vykonať všetky dôkazy, ktoré potvrdia, že bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie žalobcu.

12. Podľa ustanovenia čl. 12 ods. 2 Ústavy SR, základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

13. Podľa ustanovenia § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „občiansky zákonník“), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

14. Podľa ustanovenia § 13 ods. 1, 2,3 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%252313'&ucin-k-dni='30.12.9999'> najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%252313'&ucin-k-dni='30.12.9999'> určí súd s prihliadnutím na závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

15. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z., každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodrzaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodrжал zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie.

16. Podľa ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z., ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodrzaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vznikutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

17. Základné hodnoty ľudskej osobnosti sú ľudská dôstojnosť a osobná česť. Práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a osobnej cti sú zaručené ústavou a ich ochrana Občianskym zákonníkom, pričom ide o objektívnu zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu, jeho úmysel alebo konanie v dobrej viere.

18. Ľudská dôstojnosť je kategória, ktorá charakterizuje človeka ako ľudskú bytosť, patrí každému bez výnimky a rozdielu. Právo na ochranu ľudskej osobnosti zabezpečuje každému človeku život pri rešpektovaní určitej všeobecne uznávanej hranice slušnosti, pre rešpektovaní svojbytnosti každej ľudskej osobnosti.

19. Na druhej strane, česť je výrazom určitej úcty, uznania, ocenenia, vážnosti fyzickej osoby, ktorú požíva pre svoje správanie, konanie a postoje u ostatných členov spoločnosti a ktorá ovplyvňuje jej postavenie a uplatnenie v spoločnosti.

20. Právo na ochranu osobnosti predstavuje inštitút, v rámci ktorého sú nedielne chránené jednotlivé čiastkové práva zabezpečujúce občianskoprávnu ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Predmetom ochrany sú jednak nemajetkové hodnoty a stránky osobnosti človeka (meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita a pod.) a jednak prejavy osobnej povahy (napr. podobizne, zvukové záznamy). Otázkou prípadného negatívneho dotknutia týchto čiastkových práv v rámci práva na ochranu osobnosti treba u každého z nich posudzovať samostatne. Zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený a ktorý je spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe (splnenie týchto dvoch podmienok musí byť kumulatívne), ujma ktorá podľa názoru súdu spôsobená nebola, resp. žalobca vznik závažnej ujmy nepreukázal.

21. Ak došlo k neoprávnenému zásahu do uvedených osobnostných práv, má fyzická osoba dotknutá zásahom právo domáhať sa na súde, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, odstránili následky neoprávnených zásahov, poskytlo primerané zadosťučinenie. Podaním návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sleduje fyzická osoba priznanie materiálnej satisfakcie. Dôsledkom každého neoprávneného zásahu do práv chránených ustanovením § 11 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%252311'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Občianskeho zákonníka je určitá ujma. Z hľadiska intenzity zásahu, okolností, za ktorých k nemu došlo a stupňa negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva sa v praxi môžu vyskytnúť ujmy, ktoré svojou povahou alebo stupňom závažnosti: a) neopodstatňujú ani nemateriálnu ani materiálnu satisfakciu, b) opodstatňujú (len) nemateriálnu satisfakciu, c) opodstatňujú tak nemateriálnu, ako aj materiálnu satisfakciu. Zo zisteného skutkového stavu v spojitosti s právnym posúdením veci súd dospel k záveru,

ako je rozvinuté nižšie, že na strane žalobcu nevznikla ujma, ktorá opodstatňuje priznanie nemateriálnej ako i materiálnej satisfakcie.

22. Prvou podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy, v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu, existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Druhou podmienkou sú okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu, ktoré sú stanovené zámerne veľmi všeobecne tým, že by mali byť uplatnené vo vzťahu ako k postihnutej fyzickej osobe, tak i k osobe, ktorá neoprávnený zásah spôsobila (napr. či išlo na strane pôvodcu neoprávneného zásahu len o určitú ľahkú nebanalnosť alebo naopak o úmysel). Tým sa sleduje cieľ, aby pri určení konkrétnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci voľnej úvahy súdu, ktorá práve na tomto mieste dostáva veľký priestor, a v súlade s princípom spravodlivosti pružne prihliadnúť na najrôznejšie momenty, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Súd musí pritom však vychádzať vždy z čo najúplnejšieho skutkového stavu a opierať sa o preskúmateľné konkrétne hľadiská.

23. Súd však nemôže vychádzať pri posudzovaní miery diskriminačného zásahu do práv žalobcu (z pohľadu priznania peňažného nároku) z individuálneho a subjektívneho prežívania vzniknutej ujmy dotknutej osoby. Pre objektívne zistenie intenzity závažnosti ujmy musia byť v konaní preukázané také právne relevantné skutočnosti, na základe posúdenia ktorých by bolo možné dospieť ku kvalifikovanému záveru predpokladanému explicitne dikciou právnej normy. Za požadovaný kvalifikovaný zásah by bolo možné považovať, pokiaľ by boli preukázané skutočnosti nasvedčujúce tomu, že skutočne diskriminačné konanie vyvolalo nepriaznivé následky (existencia ich priamej súvislosti) v postavení a činnosti dotknutej osoby v podobe pochybností o jej čestnosti, spoľahlivosti, dôveryhodnosti, v podobe nedostavenia sa inak predpokladaného výsledku alebo v podobe zhoršenia sa jej funkčného postavenia či profesijného uplatnenia a uznania. Len na základe takto objektívne nadobudnutých zistení by bolo možné kvalifikovane zhodnotiť mieru závažnosti zásahu žalovaného voči žalobcovi.

24. K zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v značnej miere musí dôjsť v dôsledku zásahu. Posúdenie splnenia tejto podmienky je voľnou úvahou súdu, ktorý musí vychádzať z jednotlivých okolností, ako aj z celkovej povahy konkrétneho prípadu. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov je objektívnym kritériom posúdenia dôvodnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zistenie, či by v konkrétnej situácii, v ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú pociťoval každý nachádzajúci sa na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby.

25. Súd vykonal dokazovanie a následne z neho vyplývajúcich skutkových zistení posúdil, že táto ujma nevznikla, resp. ak vznikla tak nie v značnej miere ako závažná. Jej vznik bol pritom povinný tvrdiť a doložiť žalobca, ktorý nesie dôkazné bremeno. I Európsky súd pre ľudské práva v súvislosti s primeranosťou náhrady nemajetkovej ujmy poukazuje na nutnosť vychádzať pri jej určovaní z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (Flux proti Moldavsku bod 34., Steel a Morris proti Spojenému kráľovstvu).

26. Samotné tvrdenie žalobcu, že sa kolegovia k žalobcovi nesprávali tak, ako to bolo pred podaním sťažnosti vo veci vyslania na preventívnu rehabilitáciu (správanie niektorých kolegov je odmeranejšie a nemajú ochotu rozprávať o témach, o ktorých so žalobcom predtým otvorene debatovali, komunikácia prebiehala len v rozsahu pracovných povinností, dochádzalo ku spochybňovaniu výrokov a konaní žalobcu aj napriek tomu, že sa tieto ukázali ako pravdivé, pričom toto naňho pôsobilo pohrdavo a ponižujúco) je založené na ničím nepodloženom predpoklade, že uvedenie tejto informácie a označenie žalobcu za problémový typ a nepriateľa nadriadených, samo o sebe malo spôsobiť spochybnenie dôveryhodnosti a vážnosti osoby žalobcu, ako aj jeho uplatnenie v pracovnej oblasti. Takýto záver žalobcu je absolútne nepreskúmateľný, nakoľko žalobca nepreukázal (aspoň označením dôkazov), že by sa konaním žalovaného citeľným spôsobom zasiahlo do jeho spoločenského postavenia alebo sa negatívnym spôsobom premietlo do jeho profesijného či rodinného života. Žalobca nepreukázal, že by (zmenené) správanie jeho kolegov bolo spôsobené práve podanou sťažnosťou vo veci vyslania na preventívnu rehabilitáciu. Ak žalobca ďalej uvádzal, že bol niekým označený za problémový typ

a nepriateľa nadriadených, súd zdôrazňuje, že žalobca neuviedol zdroj tejto informácie, ako ani jej pôvodcu. Nie je preto zrejmé, okrem toho, či vôbec k takémuto konaniu prišlo, či táto pochádzala od žalovaného, resp. jeho zamestnanca, alebo nadriadeného orgánu, ktorý ju prešetroval, resp. jeho zamestnanca, teda, či by žalovaný neniesol zodpovednosť aj za následok, ktorý nespôsobil a ktorému nemohol zabrániť. Ďalším žalobcom uvádzaným dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch mala byť jeho frustrácia z toho, že bol postihnutý zníženým osobným príplatkom za to, že si zákonným spôsobom uplatňuje práva vyplývajúce zo zákona č. 200/1998 Z. z.. Na tomto mieste súd považuje za obzvlášť dôležité uviesť, že odvolací súd v tejto súvislosti dospel k záveru, že žalovaný vyvrátil, že by bol žalobcovi znížený osobný príplatok a že by tak bolo v súvislosti s podaním sťažnosti (bod 15., 17. a 18. rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k.8CoPr/2/2017-171 zo dňa 23.01.2018). V súvislosti so zníženým osobným príplatkom žalobca ďalej uviedol, že táto skutočnosť mala dopad aj na jeho rodinný život, keď sa manželka žalobcu vyjadrila, že lepšie finančné podmienky si zabezpečí, ak sa so žalobcom rozvedie a uplatní si nárok na výživné pre maloleté deti. Pred deťmi sa vyjadrila, že majú otca, ktorý sa o ne nevie postarať. Z tohto dôvodu si žalobca musel požičať finančné prostriedky od rodiny, čo sa nezaobišlo bez výčitiek zo strany svokry, ktorá mu vyčítala, že sa o svoju rodinu nevie riadne postarať. Tieto výčitky pôsobili na žalobcu stresovo a ponížujúco. Súd v tejto časti opätovne poukazuje na skutočnosť, že o osobnom príplatku žalobcu, ktorého zníženie žalobca viaže na zníženie spoločenskej vážnosti v rodinnom živote, už rozhodol odvolací súd (bod 15., 17. a 18. rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k.8CoPr/2/2017-171 zo dňa 23.01.2018) a preto tvrdenia žalobcu v tejto časti súd považuje za irelevantné resp. nepreukazujúce vznik nemajetkovej ujmy.

27. Žalobca ďalej uviedol aj to, že konaním žalovaného prišlo aj k zastaveniu jeho kariérneho rastu, čo malo znížiť jeho spoločenskú vážnosť. Táto skutočnosť však bola vyvrátená žalovaným, ktorý uviedol, že žalobca sa úspešne zúčastnil v poradí tretieho výberového konania na pozíciu, kde pracuje doteraz, pričom sa jedná o miesto na nadriadenom orgáne, vo vyššej platovej triede a v mieste svojho bydliska, preto žalobcom uvádzané argumenty neobstoja. Uvedené navyše potvrdil aj žalobca. Aj napriek skutočnosti, že krátkodobo mohol žalobca pociťovať neúspech keď nebol úspešný v predošlých dvoch výberových konaniach, nemožno však tvrdiť, že by neúspech žalobcu vo výberovom konaní bol spôsobený podaním samotnej sťažnosti na nadriadeného, túto príčinnú súvislosť žalobca nepreukázal a v nadväznosti na to ani nepreukázal aká konkrétna nemajetková ujma tomuto mala vzniknúť, keď práve naopak, žalobca po úspešnom absolvovaní výberového konania získal pre seba výhodnejšiu pracovnú pozíciu (miesto na nadriadenom orgáne, vo vyššej platovej triede a v mieste svojho bydliska). Žalobca toto svoje tvrdenie o znížení spoločenskej vážnosti (nadväzujúc na vyslovenie priamej diskriminácie) z dôvodu zastavenia kariérneho rastu opäť nielenže nepreukázal, ale opäť ani len nenavrhol vykonať dôkaz, ktorým by toto tvrdenie malo byť dokázané.

28. Zadošťučinenie v peniazoch predstavuje inštitút, ktorý nemožno použiť na vyváženie a zmiernenie bežnej alebo len celkom krátkodobo pôsobiacej nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby. Predpokladom pre jej prisúdenie je nedostatočnosť morálneho zadošťučinenia a vznik nemajetkovej ujmy, skutočnosti ktoré preukázané neboli. Ak žalobca tvrdil, že nemajetková ujma má byť odmenou za výhru v diskriminačnom spore (popri množstve odhodlania, času, energie a finančných prostriedkov, ktoré musel do konania investovať, stresu, konfrontácie so žalovaným, či pod hrozbou straty zamestnania), s touto argumentáciou žalobcu sa stotožniť nemožno, nakoľko nemá oporu v zákone ani logickom zmysle nároku na priznanie nemajetkovej ujmy. Ak sa žalobca rozhodol na základe vlastného uváženia podať proti žalovanému žalobu na súd domáhajúcich sa svojich práv, v každom ohľade bol povinný (resp. s ohľadom na všetky okolnosti mal byť povinný) počítat s tým a uvedomiť si (o to viac, že je osobou s právnickým vzdelaním ako to sám žalobca uviedol), že s podanou žalobou sa viaže množstvo úkonov nielen súdu, ale aj strán sporu a s ktorou je nevyhnutne spojené množstvo času, energie či finančných prostriedkov (nielen na strane žalobcu). Odmenou za výhru v diskriminačnom spore je deklarácia porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, ktorú súd vyslovil v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k.8CoPr/2/2017-171 zo dňa 23.01.2018 formou priamej diskriminácie žalobcu zo strany žalovaného. Súd má za to, že už samotné vyslovenie porušenia garantovaných práv žalobcu postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu, zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie v časti nemajetkovej ujmy predstavujú vo svojom súhrne dostatočné zavŕšenie poskytnutej ochrany a preto požadované finančné zadošťučinenie žalobcovi súd nepriznal v spojitosti so skutočnosťou, že ani sám žalobca nepreukázal ním tvrdené skutočnosti o vzniku nemajetkovej ujmy, resp. takej ujmy, ktorá má charakter ujmy závažnej a ktorú by v danom čase a mieste vnímala aj každá iná fyzická osoba.

29. Na margo súd uvádza, že aj keď žalobca mohol subjektívne pociťovať krivdu zo správania svojich kolegov či rodinných príslušníkov, žiadnym relevantným dôkazom však nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy (ani taký dôkaz neoznačil) viažúcej sa k priamej diskriminácii žalobcu zo strany žalovaného. Na tomto mieste súd zdôrazňuje, že nie každý útok na integritu fyzickej osoby možno vyhodnotiť ako kvalifikovaný zásah do práva na ochranu jej osobnosti. V konaní nebolo preukázané, že by deklarovaná priama diskriminácia žalobcu zo strany žalovaného objektívne spôsobila zníženie dôstojnosti, vážnosti a cti žalobcu ohrozujúc jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti v dôsledku čoho mala vzniknúť závažná ujma. Súd uvádza, že nie sú rozhodujúce subjektívne pocity žalobcu do osobnostných práv ktorých bolo zasiahnuté, ale objektívne hľadisko. V prejednávanej veci tak nedošlo k zásahu do integrity žalobcu, ktorý by si vyžadoval satisfakciu prostredníctvom inštitútu ochrany osobnosti. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nemá charakter občianskoprávneho trestu, ktorý by mal eventuálne dopĺňať deklaráciu o vzniku priamej diskriminácie vyslovenej odvolacím súdom.

30. Žalobca si okrem nemajetkovej ujmy nárokoval aj ujmu majetkovú, ktorá mala žalobcovi vzniknúť v súvislosti s konaním žalovaného v nákladoch, ktoré mal žalobca vynaložiť na rekonštrukciu balkóna (350,- Eur), keďže túto chcel vykonať svojpomocne, počas preventívnej rehabilitácie. V podanej žalobe si žalobca uplatnil pod bodom 1. petitu žaloby, nárok na vyslovenie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania v štátnozamestnaneckom pomere vo vzťahu ku žalobcovi formou priamej diskriminácie a neoprávnených postihov. Týmto konaním žalovaného utrpel žalobca majetkovú ujmu aj nemajetkovú ujmu, v dôsledku ktorého žiadal poskytnúť primerané zadosťučinenie zaplatením sumy o ktorú bol žalobca ukrátený na osobnom príplatku, na odmene a sumy 6.000,- Eur ako náhrady nemajetkovej ujmy. Zaplatenie inej majetkovej ujmy žalobca nepožadoval. T.j. aj keď žalobca v tele žaloby (bod B., druhý odsek) poukázal na to, že tomuto vznikli vyššie náklady vo forme vyššej splátky úveru na financovanie rekonštrukcie bytového domu, zaplatenie tejto si však riadne neuplatnil (resp. žalobu nerozšíril, nezmenil) ani do vyhlásenia rozsudku tunajšieho súdu č.k. 58Cpr/2/2011-87 zo dňa 16.10.2013, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. Vzhľadom ku skutočnosti, že v tejto zamietajúcej časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, súd sa nárokom na zaplatenie majetkovej škody vo výške 350,- Eur nezaoberal. Inter alia, žalobca v časti škody vo výške 350,- Eur, do rozhodnutia súdu nepreukázal ako dôvodnosť, tak ani výšku tohto nákladu (aj keď súdu predložil predpis mesačnej zálohovej úhrady za užívanie bytu platný od 01.07.2018 vo výške 4,89 Eur, ktorý však ale nepreukazuje nárok požadovaný žalobcom).

31. Podľa ustanovenia článku 8 Civilného sporového poriadku, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

32. Podľa ustanovenia článku 11 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku, úkony strán sporu sa posudzujú s prihliadnutím na ich obsah. Pri posudzovaní obsahu úkonov strán sporu sa predpokladá, že každá fyzická osoba konajúca ako strana sporu alebo za stranu sporu má rozumové schopnosti na úrovni priemerne spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť v styku so súdom zmysel a účel konania, ako i jazykové vyjadrenie právnych noriem obsiahnutých v tomto zákone.

33. Podľa ustanovenia článku 15 ods. 1 Civilného sporového poriadku, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

34. Skutkový záver súdu zodpovedá výsledkom dokazovania a súd k nemu dospel postupom zodpovedajúcim podľa ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivé a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov platí zásada voľného hodnotenia dôkazov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu.

35. Súd prvej inštancie vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a po doplnení dokazovania uloženého súdom odvolacím, založil svoje rozhodnutie o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy na celkom konkrétnych a výsledkami vykonaného dokazovania preskúmateľných hľadiskách, keďže v danom spore nemal za preukázané, že by konaním žalovaného (priamou diskrimináciou žalobcu zo strany žalovaného) bol žalobca dotknutý na svojich právach, či právom chránených záujmoch garantovaných Občianskym zákonníkom, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

36. Záverom súd dodáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn. aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazom súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

37. V zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci v spojitosti s ustanovením § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

38. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s čl. 4 Civilného sporového poriadku tak, že nakoľko žalobca bol úspešný v časti o vyslovenie priamej diskriminácie žalobcu zo strany žalovaného (a neúspešný v časti o vyslovenie a priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy) a žalovaný bol úspešný v časti zamietnutia žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy (a neúspešný v časti vyslovenia diskriminácie žalobcu zo strany žalovaného), pomer úspechu a neúspechu sporových strán je tak v zásade vyrovnaný, preto súd o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Súd pritom prihliadol i na skutočnosť, že úspešnému žalovanému v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy trovy konania nevznikli a ani si ich tento v konaní neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorému rozsudok smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='233/1995%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 <aspi://module='ASPI'&link='233/1995%20Z.z.%252329'&ucin-k-dni='30.12.9999'> zákona č. 233/1995 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='233/1995%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>).